

EDICE PEVNOST

ZDENĚK ŽEMLIČKA

VLČICE A STARÉ PLEMENO

SWAZEK 1

POKRAČOVÁNÍ POPULÁRNÍ HISTORICKÉ FANTASY

ZDENĚK ŽEMLIČKA

**VLČICE
A STARÉ PLEMENO**

ZDENĚK ŽEMLIČKA

**VLČICE
A STARÉ PLEMENO**

SWAZEK 1

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Zdeněk Žemlička, 2014
Cover © Jan Štěpánek & Lukáš Tuma, 2014
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2014

ISBN 978-80-7425-218-1

Když se lidé počali na zemi množit a rodily se jim dcery, viděli synové božští, jak půvabné jsou dcery lidské, a brali si za ženy všechny, jichž se jim zachtělo. Za oněch dnů, kdy synové božští vcházeli k dcerám lidským a ty jim rodily, vznikaly na zemi zrůdy, ba ještě i potom. To jsou ti bohatýři dávnověku, mužové pověstní.

(Bible, kniha Genesis)

Mojžíš řekl: „Toto praví Hospodin: O půlnoci projdu Egyptem. Všichni Prvorození v egyptské zemi zemřou... Po celé egyptské zemi se bude rozléhat veliký křik, jakého nebylo a už nebude. Ale na žádného Izraelce ani pes nezavrčí. Vyhlaste celé izraelské pospolitosti: Desátého dne tohoto měsíce si každý vezmete beránka podle svých rodů, beránka na rodinu... Navečer bude celé shromáždění izraelské pospolitosti beránky zabíjet. Pak vezmou trochu krve a potrou jí obě veřeje i nadpraží domů, v nichž budou jíst... Tu noc projdu egyptskou zemí a všechno Prvorozené v egyptské zemi pobiji... Všechna egyptská božstva postihnu svými soudy... Na domech, v nichž budete, budete mít na znamení krev. Když tu krev uvidím, pomínu vás.“

Mojžíš svolal všechny izraelské starší a řekl jim: „Jděte si vzít z bravu podle vašich čeledí a zabijte velikonočního beránka. Potom vezměte svazek yzopu, namočte jej v misce s krví a potřete nadpraží a obě veřeje. Ať nikdo z vás až do rána nevychází ze dveří svého domu. Až Hospodin bude procházet zemí, aby udeřil na Egypt, uvidí krev na nadpraží a na obou veřejích. Hospodin ty dveře pomine a nedopustí, aby do vašeho domu vešel Zhoubce a udeřil na vás.“

(Bible, kniha Exodus)

První prolog

Vytí vichřice neustávalo, ač už bylo poledne. Začalo v noci a spolu s prudkým ochlazením se na zem snesly přívaly sněhu. Padal tak hustě, že nebylo vidět ani na pět kroků. Dveře domu se otevřely a dovnitř vtrhl studený vítr jako nezvaný host. Belloves vešel a otřepal se jako pes. Teprve pak jej napadlo zavřít. Brenna k němu vzhledla a její nešťastný pohled mluvil za vše.

„Bojím se, že nepřijde,“ řekla tiše. „Dnes určitě ne.“

Její muž přikývl.

„Ani já bych nedokázal v tomhle nečase ujít takovou vzdálenost,“ zamumlal. „Neboj. Příští rok na to budeme myslet dřív.“

„Příští rok!“ vykřikla podrážděně. „Vzpomínáš? Zvali jsme ji už před dvěma lety! A zabránila tomu nemoc jejího muže. A před rokem? Zapomněla na to, odešla někam léčit, než jsme se jí mohli připomenout, a slunovrat strávila v Kančích horách. Nikdy to nevychází. A je to rok od roku jenom horší. Jako kdyby něco bránilo, aby k nám v tu pravou chvíli přišla.“

„Já vím,“ odpověděl sklesle.

Oba pohlédli na postel, kde ležela sedmiletá dívka.

„Jak je ti, Kroano?“ otázala se Brenna.

„Bojím se,“ řekla tiše dcera a stihla matku zvláště hněvivým pohledem.

Náhle se ozvalo prudké bušení na dveře. Belloves k nim v mžiku skočil a otevřel. Do místnosti vpadla postava zahalená v kožešinách a zhroutila se na podlahu. Oba vlkodlaci k ní přiskočili a zvedli ji. Pak osobu posadili na stoličku u krbu. Kápě se jí sesula a odkryla hlavu ženy s dlouhými vlasy spletenými do desítek copánků, vrkočů a uzlíků. Měla je navíc protkané kousky kůže, kostmi, dřívky, nitěmi a drobnými předměty z různých kovů. Tvář měla na více místech tetovanou.

„Karo!“ vykřikla Brenna. „Tak jsi přece přišla!“

„Dej mi napít,“ zasípěla žena. „Horkou medovinu máš?“

„Jistě,“ přikývla vlkodlačice a spěšně ji obsluhovala.

„Tak,“ řekla Kara, když se zahřála. „Mluvily jsme o tom, takže už mi nic vyprávět nemusíš. Víím, ty jsi starší, ale o některých věcech toho víím více než kdokoliv jiný. Jenom si to zopakujeme, už je to přece jen dlouho. Ty strašné sny se jí zdají každý rok o slunovratu, že? Vždy, když je noc nejdelší. Poprvé ve třech letech?“

„Myslím, že ne,“ zavrtěla Brenna hlavou. „Ve třech letech mi to řekla. Ale jsem přesvědčená, že se jí zdály už dříve. Vždycky na zimní slunovrat se probouzela v noci nebo spíš k ránu a křičela hrůzou. Už od narození, rozumíš? A je to čím dál horší.“

„Já víím. Proto jsem také přišla, i když...“

Brenna se před ní znenadání vrhla na kolena a s pláčem jí líbala ruce.

„No tak se vzpamatuj,“ napomenula ji Kara. „Nehodí se, aby královna...“

„Já už nejsem královna. Jsem jenom nešťastná matka. Pomůžeš jí?“

„Uvidíme. O čem jsou ty sny, Brenno?“

„U všech bohů, to já nevím! Nechce mi to říct. A vůbec nikomu! Dokonce,“ ztišila vlkodlačice hlas, „když se na to ptám, tváří se hrozně. Nepřátelsky. Jako kdyby mě nenáviděla. Víím, zní to divně, ale vždy o zimním slunovratu nás dcera nenávidí. Ale ty jsi vědma, tak...“

„Dobře,“ zamračila se Kara. „Jděte oba vedle a neposlouchejte. Promluvím s ní sama.“

Když rodiče zmizeli za dveřmi, posadila se věstkyne k dívce na lůžko.

„Tak povídej, děvče, co se ti zdá?“

Kroanin pohled byl plný vzdoru, avšak čím déle na ni Kara hleděla, tím více ten vzdor tál jako sníh na slunci. Brada se jí roztrásla a do očí vyhrkly slzy.

„Pokaždé jsem ve tmě,“ zašeptala.

„V noci?“

„Ne. To není noc. Když říkám tma, tak tma. Je jako živá. A potom vidím... nějaké znaky. Ohnivé znaky. A slyším bubny. No... a pak začnu rvát. A probudím se.“

„A z čeho máš strach? Z té tmy? Nebo z těch bubnů?“

„To taky. Ale nejvíc se bojím toho nápisu.“

„A co znamená?“

„Já nevím. Ale pamatuju si ho. Každý z těch znaků bych uměla někam napsat. Ale víím, že to nesmím. Povíš jim to? Nechci, abys jim to říkala.“

Vědma vstala a zavolala Bellovese a Brennu zpět.

„Dítě, teď jdi vedle ty. A neboj, obsah toho snu zůstane mezi námi.“

Kroana neochotně odešla. Vědma chvíli mlčela a pohled měla nepřítomný, jakoby naslouchala nějakým tajemným hlasům. Zvenku sem však doléhalo jen skučení

vichřice, jež přecházelo do zvláště teskných tónů. Brenna už začala být netrpělivá.

„Mluvila jsem s ní, ale taky jsem se dívala,“ řekla konečně Kara. „A to, co jsem spatřila nad její hlavou, mě znepokojuje. Takhle jasné a viditelné znamení zla se moc často nevidí. Je to jako nějaký černý vír nebo bouře.“

„Pomůžeš jí?“ ptala se vlkodlačice.

„Jestli chcete, tak pomohu. Ale nemusí to být dobré.“

„Jak to?“ zavrčela vztekle Brenna. „Co může být lepšího...“

„Upokoj se,“ zarazila ji Kara. „Myslím to dobře, ale říct vám to musím. Je to kletba. Strašná kletba, nesmírně stará. Možná stovky let. Já ale nemohu vědět, co je to za prokletí. Vynořilo se odněkud z dávnověku. Nechápu, proč postihlo Kroanu, kdežto vám se vyhybá. Takže... mohu zažehnat ty sny. Avšak ty jsou jen projevem té kletby. Bez znalosti příčiny ji dokážu jen potlačit, ne zničit. Stejně tak bude zastřené to, co vidím nad její hlavou. Nespatří to ani jiná vědma. V tom je potíže. Někdy v budoucnu se to může vrátit, i když nejspíš v jiné podobě. Skrze toto prokletí na ni mohou dopadnout jiné kletby, které to staré zlo opět probudí k životu. Ty sny vůbec nemusí být tím nejhorším, co ji potká. Dokonce mohou být v jistém smyslu dobré. Jako varování nebo vědomí o něčem. Když ji z těch snů uzdravím, zbavím ji zároveň jakýchkoliv vzpomínek. A nevědomost je někdy horší než utrpení spjaté se znalostí. Proto se ptám, Brenno a Bellovesi: mám ji uzdravit?“

Na vlkodlakovi bylo patrné, že váhá, leč jeho žena jej stihla pohledem tak zuřivým, že přikývl, i když jen mlčky.

„Uzdrav ji,“ řekla Brenna. „Doufám, že aspoň dětství bude mít šťastné.“

Složení odvaru z bylin a kdovíčeho ještě, který Kara uvařila, se nikdo nedozvěděl. A ač měl odpornou chuť, Kroana ho vypila téměř naráz. Vzápětí usnula a spala klidně až do rána. Vědma za svítání odešla a nijak ji nemohli zadržet, ačkoliv venku stále dul ostrý vítr a zuřila metelice. O několik dní později se Brenna dozvěděla, že Karu našli mrtvou u cesty.

Druhý prolog

Malá bójská vesnice pod horami se tu noc, kdy byl nov, stala svědkem podivných událostí, z nichž i nejstatečnějším mužům běhal mráz po zádech. Již večer zahalila osadu i celé okolí hustá mlha, takže nebylo vidět západ slunce. Velmi rychle se zešeřilo, jako by nebe zahalil ohromný, temný stín. V té šedé tmě se lidem zdálo, že stromy na kraji lesa se pohybují a naklánějí se k sobě, jako když si něco sdělují. Několik vesničanů dokonce tvrdilo, že zaslechli chraptivý šepot a skřípavé hlasy.

Vše zešedlo. Tráva se divně vlnila, ač bylo bezvětří, a kdo do ní vkročil, utekl zpět a říkal, že tráva mu olizovala nohy. Leč úplná noc nenastala, spíše se zdálo, že trvá soumrak, jako by se čas zastavil. Kněz třaslavým hlasem vzýval staré bohy a volal je na pomoc, ale staří bohové mlčeli. Dva hosté od Markomanů úpěli ke svým bohům, avšak ani ti neposlouchali.

Zato se zjevily zvláštní, rozplizlé stíny, jež se plížily okolo, a do vsi zalehl divoký smích a slova pronášená ve staré, neznámé řeči, a přece tak hrůzná, že si je nikdo nechtěl pamatovat. Psi zoufale vyli, koně vyděšeně řehotali, vzpínajíce se v ohradách. Muži sahalo po zbraních, leč všichni tušili, že by jim proti tomu, co se skrývá v mlze, nebyly nic platné.

Jejich dojem byl správný. Pelyňka se přímo pásla na strachu lidí a její tři družky také. Vlastně se tu jen zastavily k delšímu odpočinku a možnost zasít hrůzu do jedné vesnice pro ně byla pouhou kratochvílí. Lidé se děsili zbytečně. Jezinky neměly vůbec v úmyslu komukoliv z nich ublížit. Všechny se válely v trávě a hihňaly se svým povedeným kouzlům. Neboť to, co měly v úmyslu, bylo daleko důležitější a závažnější než vylekat pár desítek vesničanů. A Pelyňka to moc dobře věděla.

„Tak dost!“ okřikla znenadání ostatní víly. „Možná, že zbytečně budíme pozornost. Už toho nechte, stačí ta mlha.“

Její družky poslechly, i když nerady.

„Teď to teprve začalo být zábavné,“ zamrmlala Muchomůrka, vůdkyně ji však stihla natolik přísným pohledem, že již nic nedodala.

„Má pravdu,“ přitakala Kopriva, která vždy stála na straně Pelyňky. Blínka jako pokaždé mlčela. To neznamenal, že by si ubozí obyvatelé osady oddechli, vždyť podivná mlha tu byla dál a z ní zněl tichounký šepot. Nikdo nedokázal usnout a lidé jen němě zírali.

Blínka vytáhla dlouhý nůž se zakřivenou čepelí a palcem lehce přejížděla jeho ostří.

„Myslela jsem,“ prohodila zdánlivě nezúčastněně, „že bych si to mohla vyzkoušet na jednom z nich.“

Pohodila hlavou k vesnici.

„Ať tě to ani nenapadne,“ sykla ostře Pelyňka. „Nesmíme příliš dělat rozruch. Jistě, smrt nějakého Bóje z podhůří by nikoho okolo krále nezajímala. Nikoho... kromě ní a té druhé vlkodlačice. Slyšela jsi přece, že ta druhá je vědma. Mohly by mít podezření. To, co jsme zatím

udělaly, může být přičteno komukoliv, třeba i pitomým hejkalům. Cokoli dalšího by mohlo ukázat na nás, rozumíš? Takže, pokud některá z vás zabije předčasně jediného člověka, spoutám ji ostružiním a nechám ji na tom místě, dokud se nebudeme vracet. A pak si to s ní vyřídí Svída. Příkazy královny jsou jasné a za jejich provedení ručím já. Proto si teď pořádně odpočineme a pak půjdeme dál. Ostatně není kam spěchat. Raději vše důkladně promyslet a odvést pořádnou práci než ve zbrklosti něco pokazit. Co chceš, Muchomůrko?“

„Jak dlouho? Kolik máme času?“

„Do konce podzimu. Takže vážně dost.“

„To se tady máme zdržet čtvrt roku?“

„To netvrdím. Když to zvládneme za měsíc, taky dobře. Ale důležitý je cíl, ne cesta, kterou k němu dojdeme. Když ta cesta bude přímá, tím lépe, jenže se může stát, že bude lepší jít oklikou. Proto říkám: žádné unáhlené kroky. A o všem rozhoduji já. Nemrač se, Muchomůrko, Svída tě vybrala proto, že to umíš nejlépe s nožem, ne proto, že bys byla nějak obzvlášť chytrá. Kdyby se mi něco stalo, stejně velí Kopřiva a ne ty.“

„Ale těšit se na to snad můžu, ne?“ zasmála se Blínka.

„Na co těšit?“ zavrčela Pelyňka.

„Na to, jak té čarodějnici uříznu hlavu.“

„Ano, máš ji na starosti, ale uděláš to, až ti řeknu. Sice máme jen základní plán, ten je však promyšlen dobře. Nejprve přijdou na řadu kouzla Kopřivy. Až poté vykonáš svůj úkol ty. Pamatuj, že Kroana je první a možná i hlavní cíl. Ostatně, ona tu vědmu chrání. Pamatujete si to zaklínadlo? Nesmíte ho zapomenout, ale ani použít zbytečně. Je příliš mocné, než aby se promrhalo na situace, které je

možno řešit jinak. Použijete ho jen v případě, kdybyste skutečně umíraly, rozumíte? Takhle to bude a...“

„Ticho!“ sykla znenadání Muchomůrka. „Tam... něco jsem viděla. Jako by se tu někdo potuloval.“

„To bude nejspíš jen nějaký člověk z vesnice,“ mávla rukou Pelyňka. „Nemůže nás vidět ani slyšet. A i kdyby něco zaslechl, nebude rozumět. Myslím, že jsme si oddechly. Pokračujeme v cestě.“

Čtyři jezinky zmizely v nedalekém lese a přízračná mlha se pozvolna rozplynula. K úžasu vesničanů nebyl večer, nebyla noc, ba ani ráno, nýbrž poledne. Slunce stálo v zenitu a byl neobvykle teplý den. Právě proto děs nezmizel a nikdo se ještě několik dní neodvážil opustit vesnici.

Jeden tvor se však pohyboval v nedalekém křoví, pomalu a potichu, podoben stínu. Nechtělo se mu kamkoliv jít za slunečného dne, a tak ještě chvíli váhal, poté však vykročil směrem ke vsi. A nebyl to člověk.

1. Kikimory nikdy nelžou

Vapeři se usadili na severozápadní straně Brd – na vršku, z něhož byl výhled do krajiny na západ a sever, tedy právě směrem, odkud mohlo být Marobudovo království ohroženo. Hranice byla sice daleko, přesto bylo toto místo důležité jako strážní výspa. Krom toho zde Brdská vrchovina byla dosti úzká a kus cesty na východ, pro kikimory jen malá vzdálenost, se tyčil skalnatý vrch, z něhož se dala přehlédnout nížina na východě až k Divoké řece. V noci zrakům vaperů nemůže utéci nic, co se děje okolo.

Kroana za soumraku vstoupila za Khanem do osady, v níž žilo společenství kikimor. A nevyházela z úžasu. Na první pohled to tu vypadalo podobně jako na hradišti, jen s tím rozdílem, že zde bylo poněkud tišeji. Viděla vapery posedávající na zápraží, oblečené většinou do velmi hezkých oděvů. Zvláště šaty žen byly přímo překrásné a ozdobené šperky, ačkoliv spatřila i dvě z nich, jež se bez zábran producírovaly nahé. Obě znala: Dalila a Jezabel. Pochopitelně. Až na výjimky se však vapeři přizpůsobili lidským mravům, vždyť i Khan chodil na schůzky s ní již dávno v přímo honosném ohozu.

Totéž se týkalo i domů. Všechny byly opravené a obílené, cesty dlážděné plochými kameny a lemované ozdobnými keři. Vyrostly zde i nové domy, některé

dokonce kamenné. Z dálky vlkodlačice slyšela bučení krav a chrochtání prasat. Ke svému údivu dokonce potkala lidi. Minula ji dívka nesoucí vahadlo se dvěma vědry vody. Pak honák krav ve strakatém kožichu. Spatřila mladíka, jenž seděl na stoličce pod košatým dubem a popíjel medovinu. Proběhly kolem ní tři rozjívené děti. Lidské děti. Kroana zůstala stát, ohlížejíc se zvědavě za povykujícím dorostem. Z jednoho domu jim vyšla vstříc vaperka s podivně rozčepýřenými vlasy, všichni se posadili na zápraží a začali hrát nějakou dětskou hru. Kroana si po chvíli vzpomněla i na jméno té kikimory: Sila. Khan to nevydržel a začal se smát.

„Co se ti nezdá? Myslela sis, že tu uvidíš vapery, jak vysávají krev z lidských ubožáků? Na co myslíš, že máme krávy a vepře? Na mléko a maso? Občas z nich upijíme, zvláště když nic jiného není. Skoro vždycky to přežijí, protože jsou to velká zvířata. Chovat něco menšího nemá smysl.“

„Dobře... ale co tady ti lidé dělají?“

„Pracují pro nás.“

„Hm... nechápu, co by z toho měli. Doufám, že...“

„Ne,“ zarazil ji. „Takové hlouposti si ani nemysli. Pamatuješ na rybáře Barra? Byl prvním člověkem, který s námi žil. Ale nezůstal jediný. Může být řada důvodů, proč se tak lidé rozhodnou. Pochopitelně dostávají za svou práci odměnu.“

„A čím jim platíte? To už máte i peníze?“

„To zrovna ne. Stříbro a zlato. V okolí žijí kovkopové, kteří nám platí podíl.“

„Takže je vydíráte. Jak byste jim mohli pomoci?“

„Jednoduše, vlkodlačko. My totiž stříbro a zlato vidíme zřetelně, i když je lidským zrakům skryto. Dokonce

i tehdy, když je kousek pod zemí nebo ve vodě v nano-sech písku. Ukážeme jim, kde ho je nejvíc. Stříbro je pro nás jedovaté stejně jako pro tebe, ale do dlaně ho vzít mohu. My jim pomáháme ty kovy odkrývat a oni nám odevzdávají podíl. Třetinu toho, co vykutají. I tak mají víc, než kdykoliv předtím. Krom toho je chráníme před lupiči.“

„Koukám, že jste se řádně polidštili. Není to tak dlouho, co jste běhali nazí po lesích, a teď máte domy, šaty, šperky... Hele, jak vůbec přes den vidíte ty svoje sruby? Vždyť jsou ze starého dřeva.“

„Ne tak docela. Vidíš ty svazky prutů na rozích a veřejích? Ty jsou čerstvě nařezané. Čas od času je měníme. A petlice a úchyty jsou ze zlata. I uvnitř máme věci úplně nebo částečně ze zlata. Třeba rohy stolů. Tady nikdo nekrade. Ale máš pravdu. Většinou kikumor určité lidské touhy zůstaly a já a Lilit jsme se, abych tak řekl, přizpůsobili. Co se týče těch šperků, máme tady i zlatníka, což je pochopitelně člověk. Práce s ohněm zkrátka není naše záliba. Ptala ses, proč nám ti lidé slouží. Tak zrovna ten zlatník má více důvodů. Krom toho, že za svou práci dostane dobře zapláceno, ho tady nikdo neokrade. Je tu v bezpečí.“

„Takže... vy vůbec těm lidem nepijete krev?“

„To jsem přece neřekl. S jejich souhlasem...“

„Ne, ne, ne, radši to nech být. Nechci to vědět.“

Vešli do jednoho z domů. Uvnitř seděla Lilit. Již dávno to nebyla ta divoká, rozcuchaná holčička v ošuntělých šatech. Měla na sobě dlouhou bílou řízu, pod ňadry přepásanou páskem ze zdobené kůže, na šíji náhrdelník ze zlatých řetízků, v němž se skvěl šperk složený z drobných

granátů. Bílé vlasy měla vyčesané vzhůru, uzel sepjatý bronzovou sponou. Byla prostě nádherná.

Když spatřila svého bratra, vrhla se bez zábran k němu, vtiskla se mu vášnivě do náruče a líbala jej. Khan jí to bez rozpaků oplatil. A Kroanu bodl osten žárlivosti. Nebyla na to připravená. Více než rok se s Khanem scházeli v místě, kde se setkali poprvé, nebo ve starém srubu, ve kterém žila kdysi s Kristomem. Po celou tu dobu si nepřipouštěla myšlenku, že Khan v této oblasti života neuznává věrnost. Krom toho jí nikdy nic neslíbil. Kroanu však miloval tak prudce a žhavě, že vážně začala mít dojem, že je jedinou ženou v jeho životě. Nyní ji napadlo, že není. A zvláště to platí v případě Lilit.

Ty mizero! S kým vším si to rozdáváš, když nejsi se mnou? Máš jenom ji... anebo jich je víc? Ale má cenu ti to říkat? Vždyť ani nechápeš, proč bych na tebe měla žárlit. A kdybych já spala s jinými muži, určitě by ti to bylo jedno. Možná to udělám... ne, neudělám. Udělala bych to lidskému chlapovi, to by byla dobrá pomsta. U tebe to nemá smysl, když je ti to fuk. Tak co mám dělat? Rozejít se? Na to tě příliš miluju. A měl jsi pravdu. Dal jsi mi vášeň a chuť žít, rozbušil jsi mi srdce a rozproudil krev v žilách.

Odvrátila se od líbající se dvojice a prohlížela si vnitřek srubu. Až na to, že tu bylo málo nádob, se to podobalo jejímu domovu, v němž žila v Údolí zrození. Stěny ověšené kožešinami a zbraněmi, bytelný stůl z borového dřeva, pěkně vyřezávané židle a široké lože kryté vyšívanými houněmi. Kroanu znovu napadla otázka, co vše se na té posteli už odehrálo. *Do háje, přestaň na to myslet. To je přece k ničemu. Buď mu dej vale, nebo se s tím smiř.*

Až nyní si povšimla dívky s bílými vlasy, jež seděla v rohu na stoličce a zírala na ni. Vypadala snad na deset nebo jedenáct let. Na sobě měla purpurovou sukni a halenku stejné barvy. Pak se usmála, odkrývající ostré špičky. S Kroanou to trhlo. Nečekala, že by to mohla být kikumora. Prohlížela si pozorně rysy v její tváři a vše jí došlo ve stejném okamžiku, kdy to Lilit vyslovila nahlas: „To je má dcera.“

„To jsem tušila,“ vypravila ze sebe užasle Kroana. „Tak se to přece podařilo. Koukám, že roste hodně rychle. A otec?“

„Je moje,“ ozval se Khan.

„Jak to můžeš vědět?“ zeptala se uštěpačně vlkodlačice. „Pochybují, že by tvá sestra byla jiná, než ty. Ani lidé si otcovstvím nemohou být jisti.“

„Prostě to vím,“ odsekl. „Je to má krev.“

To Kroanu dorazilo. Chvíli jen stála jako opařená a potom prudce vyšla ven. Práskla za sebou dveřmi. Leč nevěděla, kam jít. Násilím zadržovala slzy, zhluboka oddychujíc. Kdosi vyšel za ní. Myslela si, že je to Khan, avšak byla to Lilit. Neříkala nic, jen vlkodlačici uchopila za ruku a vedla ji pryč. Kroana to nechápala, ale nechala se táhnout. Došly až za osadu na malý palouk v lese, kde usedly do trávy. Slunce se pomalu klonilo k obzoru a jeho svit, pronikající korunami stromů, posel louku zlatými mincemi. Horko dne již polevilo a bylo nádherně.

„Já tu krásu nevidím a nikdy jsem ji nezahlédla,“ promluvila tiše Lilit. „Vím o ní jen z vyprávění lidí. Za dne vidím pouze svět stínů. Vím, že vlkodlaci jsou schopni ho vnímat také, když jejich vlčí duch opustí tělo. Jenže i v tom je mezi námi rozdíl. My jsme i v polosvětě pány

času a můžeme jeho plynutí ovládat. Až slunce zapadne, spatřím tohle místo tak, jak ho neuvidí žádný člověk ani vlkodlak. Budu tady sedět a žasnout nad velkolepostí noci, zatímco ty budeš vnímat jen temnotu, mihotavý třpyt hvězd a slabou záři měsíce.“

„Proč mi to vykládáš?“ zamračila se Kroana.

„Abys pochopila, jak jsme rozdílní. Jak moc se od sebe lišíte ty a můj bratr. Ale jedno vím zcela jistě: on tě miluje jako žádnou z bytostí noci ani dne nikdy nemiloval. Miluje tě i víc než mě. A udělal by pro tebe cokoli, co je v jeho možnostech a silách. I život by za tebe položil, kdyby to bylo nutné. Avšak některé věci na něm změnit nemůžeš.“

Víš, přemýšlela jsem o tom. Tvoje láska k němu je jako krb, ze kterého se teplo a světlo šíří jen jedním směrem. Tak jsem to v zimě viděla u lidí, když se potřebují zahřát a prozářit tmu. Khanova láska je jako otevřený oheň, který vydává teplo a světlo na všechny strany. Jenže on to jinak nedokáže. Ale něco ti řeknu, i když tomu možná nebudeš věřit.“

„Budu. Vy přece nikdy nelžete.“

„V tom máš pravdu. Ani já ani Khan a ani jiné z dětí noci se nedokážeme přetvařovat. Když on přijde, neumíme předstírat, že k sobě nic necítíme. Avšak jedním si můžeš být jistá: od chvíle, kdy se začal milovat s tebou, se nemiloval s žádnou jinou. Ani se mnou ne. Dceru jsme počali ještě předtím. Když je Khan tady, spí na zemi sám.“

Kroana skoro zalapala po dechu. Leč věřila každému slovu.

„Ale pozor,“ zarazila ji Lilit. „Nepovažuj to za nějaký slib. Je to jenom veliký projev jeho lásky k tobě. Nikdy by ti nic takového neslíbil. A pokud se to někdy změní,

nebude to důkaz toho, že tě už nemiluje. Ty ani netušíš, kolik sebeovládání ho to stojí. A jestli ti mohu poradit, nechtěj nikdy, aby se k něčemu zavazoval. Jinak ho ztratíš.“

„Dík,“ šeptla vlkodlačice. „Já... já už žárlit nebudu.“

Vaperka se zasmála.

„Lžeš,“ řekla. „Lžeš sama sobě. Slibuješ něco, co nemůžeš splnit. Já vidím, jak se chovají lidé, a vlkodlaci v tom nejsou jiní. Nedokážeš změnit svou přirozenost a nedokáže to ani Khan. Jenom se můžete pokusit to nějak omezit a ovládnout, abyste se navzájem nezabili.“

Nyní už se smály obě. Pak se objaly. Slunce zapadlo a stmívalo se. Na temně modrém nebi zářila Večernice a bledý srpek luny, jenž zaplavil palouk stříbrem. Postupně se obloha pokryla třpytem tisíců hvězd. Aspoň Kroana to tak viděla. Bylo to krásné a tajemné, leč nic víc. Pouze vzpomínala na jediný prožitek, kdy jí bylo na okamžik dopřáno vidět noc očima kikimor. Zato Lilit se zvedla a okouzleně tančila v trávě, třesouc se nesmírným blahem nad nádherou, již je dopřáno vidět pouze dětem noci.

Když se vrátily, seděl Khan na zápraží a i on mlčky zíral vzhůru. Kroana usedla vedle něho a uchopila jej za ruku.

„Už ses uklidnila?“ zeptal se věčně.

„Tvá sestra mě uklidnila.“

Zavrtěl hlavou.

„Možná neměla. Nikdy jsem ti nic neslibil, tak...“

„Nechápu to jako slib,“ zarazila ho. „A nemusíš mi nic slibovat. Jenom... jenom mě nepřestávej milovat.“

„Copak to jde tě nemilovat, když jsi tak úžasná? A ty... ty mě neopouštěj.“

„A šlo by to, když jsi tak báječný? Víš co? Řekni mi něco o tvé dceři. Jak se vůbec jmenuje?“

„Inana.“

„Jak na ta jména chodíte?“

„Nevím. Prostě nás napadají. Tuším jen to, že jsou velmi stará. Pocházejí z dávných časů, kdy svět lidí i dětí noci byl ještě mladý. Jenže o těch dobách nic nevím. Myslíš, že bych se to měl naučit?“

„Možná. Kupci z Říma s sebou vozí ledacos, třeba by mohli přivést i nějaké svitky. Ale musel by ses naučit číst a mluvit latinsky a řecky. A to bude trvat dlouho.“

„Já mám přece času dost, nemyslíš?“

„To ano. Víš co? Můžeme se učit spolu. Jenom... kde sehnat učitele? No, něco mě napadne. Nebude to zajímavé? Vaper a vlkodlačice, jediní učenci v Marobudově království.“

„To by mohlo být zajímavé,“ zašeptal a přitiskl ji k sobě.

„To se chceš milovat tady?“ zeptala se.

„A proč ne?“

Už neříkala nic a bez zábran se mu oddala. Jejich těla se spojila pod hvězdami, které ona vnímala jako malé modré tečky, zatímco on je viděl jako pestrobarevné plameny ohně.

* * *

Ariman se zastavil pod kopcem a pohlédl vzhůru na obnovenou hradbu Kagoru. Vše se tady změnilo. Hradiště znovu žilo, i když po setmění ruch utichal. Vaper však nemohl přijít dříve. Už dávno měl bolestnou zkušenost,

že za dne není radno vcházet do lidských sídlišť, motat se tam a vrážet do domů ze starého dřeva. A Kagor byl velice starý. Dorazil k bráně, ta byla však zavřená. Strážný na něj pohlédl z hlásky.

„Přijď ráno!“ houkl.

„Já nemohu přijít ráno, člověče. Zavolej Valaka a řekni mu, že s ním chci mluvit.“

„To nejde. Valak si nepřeje být rušen. Proč bys nemohl přijít ráno? To bude brána otevřená a každý bude moct vejít.“

„Já ne.“

„To nechápu. Proč ne?“

„Protože jsem... kikumora, jak vy říkáte. A tak jako tak nemohu vejít, dokud mě Valak nepozve dál. On je přece velitel. Dojdi pro něj. On mě zná.“

Jeden ze dvou vojáků nakonec přece jen odběhl, zatímco druhý vystrašeně sledoval toho nebezpečného tvora pod hradbami. Vaper však nedělal nic, dokonce usedl do trávy a trpělivě čekal. Konečně velitel přišel a podíval se dolů.

„Hej! Kdo jsi?!“

„Ariman. Kikumora, přítel Khanův. Ale myslím, že mě znáš, tenkrát jsem tu bojoval také. Potřebuji s tebou mluvit. Mohu dál?“

„Otevři bránu,“ poručil Valak strážnému.

„A... co když...“

„Žádné co když. Povídám, abys otevřel. Kdyby sem chtěl vniknout a spáchat něco zlého, přelétl by hradbu a my bychom o tom neměli ani tušení. Tak pohni kostrou.“

Křídla vrat se pomalu a se skřípěním otevřela.

„Do háje, kolikrát už jsem říkal, abyste to namazali?!“ zařval velitel. „Vrže to jak revmatickej dědek!“

Přestože bylo otevřeno, vaper zůstal stát venku.

„Zveš mě?“ otázal se.

„Jistěže. Pojď dál. Myslel jsem, že ten váš zákon se týká jen vstupování do domu.“

„Vždycky je dobré udělat něco navíc,“ usmál se Ariman a přestoupil pomyslnou hranici vstupu do hradiště. „Zvlášť pokud je dodržování zákona základem důvěry.“

„No... jedno jsem nepochopil. Když jste tehdy přepadli Hermundury, tak jste se jich neptali, jestli vám dovolí vejít. Viděl jsem ten masakr, co jste způsobili. Pobíjeli jste je ve spánku. Víím, byli to nepřátelé, ale byli to lidé. Tak proč se na ně ten váš zákon nevztahoval?“

„Ale oni tu přece nebyli domácí. Byli to vetřelci, tak proč bychom se jich ptali?“

„Dobrá, dobrá, vejdi tedy do mého domu.“

Ariman vstoupil a usedl na nabídnutou stoličku.

„Pozdravuje tě tvůj otec,“ řekl.

Valak na něho překvapeně civěl.

„To... to jsem nečekal,“ vykoktal. „Khan přece říkal, že...“

„Vím, co říkal. Jenže... Khan se mýlil. Většinou to tak bývá. Když se někdo stane dítětem noci, odcizí se všemu, co mu dříve bylo blízké, svému domovu, příbuzným i přátelům. Teď už víme, že jsou výjimky. Jednou z nich je i Vran. On si dokonce ani nezměnil jméno. Ale neodvažoval se přijít sám, dokud nebude vědět, že je u tebe vítán.“

„Jistěže je vítán. U všech ěasů, co ho to napadlo, že bych ho nechtěl vidět?! Není tu někde poblíž?“

„Ne, není. Je v naší nové osadě na Brdech. Ale neboj, nemrtví se pohybují rychle. A mě nevadilo sem zajít, rád se toulám. Přesto budeš muset nejméně týden počkat. Mám ještě něco důležitého k vyřízení. Potřebuji se tě na něco zeptat. Nebyla tu náhodou královna? Myslím v poslední době.“

„Ne. Neviděl jsem ani ji ani Kroanu už od podzimu. To jsem byl u Marobuda, abych mu podal zprávu, jak to tady pokračuje. Ale nikdo z nich sem nepřišel. Král vůbec nerad někam jezdí. Proč se ptáš?“

Vaper chvíli váhal s odpovědí, leč nakonec se rozhodl být sdílnější.

„Slib mi, že o tom nikomu neřekneš kromě Alany, Marobuda nebo Kroany, kdyby se tu někdo z nich objevil.“

„Kroana nepřijede. Pokud jsem slyšel, je až po uši zamilovaná do Khana, to bys přece mohl vědět. No dobrá, mlčím jak hrob.“

„Chystá se...“

Ariman zmlkl a ostražitě naslouchal zvukům zvenčí. Nic. Jen šum větru a vzdálený štěkot psů. Určitě tam nikdo nebyl.

„Chystá se nejspíš vražda.“

„Koho?“

„Kroany a Alany.“

„Do prdele! A ty víš, kdo je za tím? Že v tom má prsty Vibilius!“

„Tentokrát ne. Jsou to jezinky. Čtyři.“

„Jezinky u nás přece nežijí.“

„No právě. Nejsou zdejší. Přišly odjinud. Sám tomu nerozumím. Nechápu, proč se pletou do věcí v Marobudově království. Mluvily sice v nějakém neznámém

jazyku, kterému jsem nerozuměl, ale jména našich vlkodlačic jsem slyšel jasně.“

„A jak víš, že je chtějí zavraždit?“

„Nevím, jenom to tuším. Když o nich mluvily, jedna si prohlížela svoji zahnutou kudlu a palcem zkoušela ostří. Dokonce udělala pohyb, jako když někoho podřezává.“

„Proč jsi je rovnou nesejmul?“

Ariman se zasmál.

„Nechceš toho po mně málo. Je vidět, že toho o jezinkách moc nevíš. Jsou to zlé a zákeřné mrchy. Znají kouzla, o jakých se nám ani nesnilo. A zabít je vůbec není snadné. I kdyby byla jenom jediná, nemusel bych mít převahu, natož proti čtyřem. Na rozdíl od nich čarovat neumím. Musím královnu s Kroanou varovat. Ale kdyby náhodou měly namířeno sem, mohl bych se s nimi minout. Tak to měj na paměti.“

„A jak jsi je objevil? Myslím jezinky.“

„Naštěstí jsou dost hloupé. Kdyby se chovaly nenápadně, asi bych o nich neměl ani tušení. Jenže se svými kouzly bavily u jedné vesnice a děsily její obyvatele. Když je večer teplo a jasno, jen blázen by si nevšiml mlhy, kterou tam vyčarovaly. Byla tak veliká, že by pokryla celý Kagor, a pěkně hustá. Vydržela až do druhého dne. No nic, já vyrazím.“

„Ptát se tě, jestli by sis nedal třeba medovinu, je asi hloupost, že? Avšak mohu ti nabídnout berana a vysaj si ho, ať máš dost sil.“

„Dík,“ ušklíbl se vaper. „No... možná bych ti to neměl říkat, je to taková naše slabina... ale co, povím ti to. My totiž krev ovcí naprosto nesnášíme.“

„Nechutná vám?“ otázal se Valak.

„To ani netuším, jak chutná. Nám prostě smrdí jak lidem kozí chcanky. Pil bys snad kozí chcanky? Ostatně jsem už sytý a síly mám dost.“

Valak se Arimana raději neptal, co pil. Dávno mu bylo jasné, že kikimory se určitě neživí jen krví zvířat a že lidskou krev přinejmenším občas potřebují. To neznamenalo, že by svou oběť musely zabít. Také to neznamenalo, že by vysávaly řádné občany Marobudova království. I na Kagor už pronikly šeptandy, že kdosi pije krev různým pochybným živlům, lupičům, zlodějům a násilníkům, potloukajícím se po divočině, ale i hermundurským špehům. Pár vaperů se, podobně jako Ariman, vždy zdržovalo poblíž severozápadní hranice. *Zajímavé. Bezpečnost spořádaných lidí se zvýšila, a přece mají všichni pořád strach. A o téhle návštěvě se bude ještě dlouho mluvit, a kdo ví, co si místní drbny všecho přidají.*

Valak vyprovodil Arimana za bránu a díval se za ním, dokud nezmizel ve tmě.

„Fuj, veliteli,“ ulevil si strážný. „Sem se zapotil až na prdeli. Neudělal ti nic?“

„A co by mi měl jako udělat?“

„No... třeba ti vysát krev.“

„Ty jsi vážně blbec, Grachu. Nevíš, kde je Herman?“

„Náhodou vím. Je s partou kámošů na jižním konci hradiště, pečou tam psa a chlastaj pivo.“

„Psa?“

„Jo. Ráno šli na lov a místo srnky trefili velikýho černýho čokla.“

Valak zavrtěl hlavou. Nechápal, jak někdo může jíst psa.

2. Kdo myslíš, že jsi?

K ránu byl Ariman unaven nočním letem a přistál v lese, i když na Brdy to již nebylo daleko. Navíc už několik dní nespal a nutně se potřeboval někde uložit. Avšak spánek kikimor je hluboký a on nechtěl riskovat napadení šelmou nebo člověkem. Krom toho denní světlo příliš nesvědčilo spánku. V dálce mezi stromy zahlédl nějaké stavení, avšak k cizím lidem důvěru neměl. Pak zahlédl jeskyni. Vstup do ní byl malý a poblíž se válelo několik balvanů. Vaper sloj prozkoumal. Nebyla velká. Bylo to skvělé místo. Ariman přivalil ke vchodu obrovský kámen, s nímž by člověk nepohnul, pak klidně ulehl a usnul.

Dětem noci se sny skoro nikdy nezdají, ale jemu se zdál. Zpočátku byla tma a on pouze slyšel jakýsi praskot a hluk, jako když se o sebe třou mlýnské kameny. Pak mu do očí pronikla nachová záře, jež se šířila ze zadního kouta jeskyně. Temně rudý svit sílil. Vaper ležel bezmocně na zemi a z neznámého důvodu se nedokázal pohnout. Odkudsi z hlubin země sem zaznívalo vzdálené dunění a i to bylo stále hlasitější a hrozivější.

Ariman se již dlouho ničeho nebál, nepocítil strach ani během bitevní vřavy, leč nyní vnímal, jak mu celým tělem i myslí pomaloučku proniká plíživá hrůza. Pak ohnivý jas zalil celou jeskyni a dunivé údery, podobné bubnování, rachotily pod klenbou. Vaper chtěl rvát, leč

nedostal ze sebe ani hlásku. Jen zíral do té záře a zmocnil se ho panický strach z ohně. Jenže ať již tam bylo cokoliv, určitě to nebyly obyčejné plameny. A nějaké rudě svítící klikyháky se začaly objevovat i na skalní stěně. Vypadalo to jako znaky či runy, leč Arimanovi z nich běhal mráz po zádech.

Najednou dunění ustalo, jako když utne, a z nitra země zazněl zpěv. Slověům nebylo rozumět, melodie nešla zapamatovat, z obojího však sálala děsivá zloba. A moc, s jakou se Ariman ještě nesetkal. Ze štěrbiny, odkud se linula záře, vystoupila postava a obrátila obličej k ležícímu vaperovi. Kdyby mohl, vykřikl by úžasem, neboť měl na chvíli dojem, že hledí do tváře jiné kikimory. Teprve po chvíli pochopil svůj omyl. Ta bytost se dětem noci podobala pouze trochu: ženská tvář, vlasy, postava a dlouhé špičáky v lačně otevřených ústech. Vše ostatní bylo jiné. Z lebky té ženštiny vyrůstaly rohovinové útvary a z úst jí šlehal rozeklaný hadí jazyk. I přes zdánlivě lidský vzhled její kůže vypadala jako plazí.

Za první hroznou bytostí vystupovaly další. Nebyly všechny stejné. Některé vypadaly trochu jako muži či ženy a lišily se od nich jen málo, další byly chlupaté a měly zvířecí mordy, vyzbrojené mohutnými tesáky, jiné měly tvář býka či berana, jeden dokonce hlavu ještěra. Míhali se mezi nimi i dva obrovští pavouci. I jejich nohy se lišily, od zcela lidských, přes spáry šelem až po ptačí pařáty. Jedny hleděly očima podobnými lidským, další je měly jako kočky, jiným ohnivě planuly. Některé se nadnášely na křídlech podobných netopýřím. I velikost měly různou, od téměř trpasličí přes výšku člověka až po skoro obří vzrůst.

Netvoři pomalu obstoupili Arimana. Ženština s hadí kůží se nad ním rozkročila a vaper si uvědomil, že přes všechnen odpor, který v něm ty bytosti vyvolávají, jej pohled na nahotu démonky vzrušuje. Chtěl zavřít oči, ale nešlo to. Začala se smát. Byl to ostrý, řezavý smích, plný zloby a pohrdání. V té chvíli Arimanovi došlo, že to není sen.

„Kdo myslíš, že jsi, že se chceš vzpouzet, červe?“ zasýčela.

„Nebuď na něj tak krutá,“ zachechtala se skřehotavě bytost s ptačím zobanem. „Přinesl přece do naší brány veliký dar temnoty. Co po něm vůbec chceš? Zabít ho? Je nám trochu podobný, možná je z druhorozených, nemusíš ho zabíjet. Může být užitečný.“

„To může,“ přikývla první démonka. „Vezmu si jeho semeno a sílu. A vy ostatní byste měly také. Je nemrtvý. Třeba se mi podaří zplodit dceru temnot. Tak je přece psáno: Símě nemrtvého, jenž se živí krví, a tělo Prvorozené, vzešlé z temnoty, se spojí a zrodí se nová vládkyně tmy.“

„Tak dost!“ zahřměl jeskyní hluboký hlas a dopředu se prodrál démon větší než všichni ostatní. Na rozdíl od nich neměl tvář; ani lidskou, ani zvířecí, jen jediné obrovské oko. Ženština, stojící nad Arimanem, se vyděšeně přikrčila a šklubla sebou, jako by ji něco šlehlo.

„Jako vždy,“ hřměl démon, „zapomínáš na další části té věštby.“

„Takže nesmím?“ pohodila vzdorně hlavou.

Obr se zasmál tak, až se klenba otrásla.

„Ale jistěže můžeš, Tiámat. Klidně na něm ukoj svůj chtíč, mohou i ostatní, vždyť je silný a krásný, ale neďalej si plané naděje. Jeho semeno je v této chvíli stejně

bezenné jako mlíčí leklé ryby. Až si s ním užijete, můžete ho zabít nebo nechat žít, to mi je lhostejné. Ale jak tě znám, nejspíš ho rozsápeš, vid? Nebo se mýlím?“

„Nemýlíš,“ vyhrkla démonka a klekla si obkročmo nad vaperova bedra. Byl pořád vzrušený, leč nyní se do slastného pocitu vplížila vidina hrozné smrti. Ženština dosedla a začala na něm zběsile rajtovat. Ariman si uvědomil, že se může hýbat. Ty bytosti zřejmě nechtěly souložit s někým, kdo leží jako kláda, a byly si jisty, že nad ním mají dostatečnou moc. Démonka se předklonila a její ostré, zahnuté tesáky se vaperovi zahryzly do krku. Lačně pila jeho krev, přičemž slastně sténala. Ariman prožil vrchol rozkoše a bylo mu jasné, že již nemá mnoho času. *Musím něco udělat, jinak bude za chvíli po mně. Vycucají mě do sucha. Ale ne, ještě chvíli, ať si myslí, že mě mají v hrsti. Anebo... co když vážně nemám šanci? Co když jsou tak mocné, že proti nim nezmožu nic? Za pokus nic nedám.*

Využil její blízkosti a zakousl se jí do hrdla také. Krev stříkla do jeho úst. Démonka zařvala, zdvihla se, setřásla vaperu a pak jej udeřila tak prudce, že odlétl o několik sáhů.

„Pse!“ zavyla. „Odvážil ses pít krev Prvorozené! Za to tě čekají muka, o jakých se ti ani nesnilo!“

Leč Ariman ucítil, jak se do jeho těla vlévá ohromná síla. Cosi se v něm probouzelo, nějaká ohromná moc a temná zuřivost, zběsilá touha zabíjet. Pulzovalo to v něm, příšerný vztek proudil do jeho mysli. Řval. Cenil tesáky. Později si uvědomil, že kdyby té touze vyhověl, určitě by v beznadějném boji zahynul. Ovládl se však a tu nenadálou sílu použil na jedinou věc: mohutným kopnutím odvalil kámen u vchodu.

Dovnitř proniklo světlo. Bylo to tak rychlé, že ani Arimanova přirozenost na to nestihla zareagovat a on na zlomek okamžiku spatřil bílý jas, který jej oslepil a způsobil mu palčivou bolest. Do očí jako by mu někdo vrazil hřeby. Naštěstí se vzápětí propadl do světa stínů. V něm viděl mlžné, nestvůrné postavy, jak s příšerným křikem mizí ve skalní puklině. Už si skoro oddechl, když se ta poslední otočila.

„Pse!“ zaryčela, z jejích úst vyšlehl rudý plamen a ožehl vapera. Ta bolest byla ještě horší než ta, již mu způsobilo denní světlo. A především nekončila. Ariman hořel. Prchal pryč, tělo v jednom ohni. Pak spatřil vodu. Nebyla to řeka ani potok, jen hluboká lesní tůň, a on se do ní vrhl. Tušil, jaké nebezpečí představuje voda, leč kupodivu se nic nestalo. Ponořil se a plameny uhasly. Cítil kolem sebe život, leč bytosti v tůni se nechovaly nepřátelsky, jen se okolo plíživě prosmykávaly, snažíce se ukrýt pod kořeny stromů.

Ariman vylezl ven. Veškerá síla ho však opustila, jeho tělo ovládla jen tupá bolest. Nebyl schopen ani vstát, natož jít, jen bezmocně ležel v trávě a skučel jako raněné zvíře. Naštěstí brzy přišla noc a vzala ho do své konejšívé náruče. Naštěstí? Pohlédl na sebe a opět jím pronikla hrůza. Jeho tělo bylo celé spálené, zbytky oděvu a zčernalé kůže se přiškvařily k masu a zakrvácený trup měl obalený trávou a blátem. Vlna jeho utrpení se převalila vrchovinou. Leč nebyla to vlna smrti. Vzdálené děti noci ji ucítily, ale příliš slabě na to, aby tušily, odkud vychází. Pak Ariman ztratil vědomí.

* * *

Kroana zvědavě pozorovala Inanu. Mladičká kikumora stála před kusem plátna nataženém v dřevěném rámu; v prstech držela zahnutou jehlu s barevnou nití a vyšívala do látky jeden steh vedle druhého. Venku byla ještě tma a Kroana vše vnímala jen díky tomu, že si proměnila oči na vlčí. Přesto neviděla, jaký obraz vaperka vlastně tvoří. Už samotná skutečnost, že něco takového dělá, však ve vlkodlačici vyvolávala úžas.

Opodál seděla Lilit a i ona se dívala na svou dceru. Leč v jejím pohledu se zračila pýcha a obdiv nad tím, co její ratolest dokáže. V tom okamžiku se až neskutečně podobala lidským matkám, jež sledují své nadané děti.

„Brzo budete jako lidé,“ prohodila Kroana.

„Vůbec nebudeme jako lidé,“ zamračila se Lilit. „Je mi jasné, že nevidíš, co ona vyšívá. Tak se na to podívej přes den a pochopíš.“

„Má pravdu,“ ozval se za ní Khanův hlas a vlkodlačice sebou škubla, neboť jej ani neslyšela vejít. Tohle neměla ráda. Člověka vnímala téměř vždy, až na takové mistry plížení, jako byl třeba Arminius.

„Kdes byl?“ otázala se Kroana. „Říkal jsi, že za mnou přijdeš už...“

„Nešlo to,“ odvětil. „Něco... něco jsem cítil. Bylo to jako vlna smrti, jako by umíralo dítě noci, jenže to bylo slabší. Vy jste to necítily?“

Ta otázka patřila Lilit a Inaně, obě však nechápavě vrtěly hlavou. Khan se zamyslel.

„To bude tím lidským obydlím,“ řekl po chvíli. „Něco se stalo... nebo děje s dítětem noci. Něco hrozného.“

„Víš kde?“ zeptala se věčně Lilit.

„Nevím,“ zavrčel podrážděně. „Bylo to slabé.“

„To by mohlo znamenat, že ten někdo ještě nezemřel,“ ozvala se Inana, aniž přestala vyšívát. „Ptal ses ostatních?“

„Ano, jenže většina je zalezlá doma. A ti, co byli venku, to také vnímali jen slabě.“

„A tušíš aspoň, o koho jde?“ byla zvědavá Lilit.

Přikývl.

„Nejsem si jist, ale... bojím se o Arimana.“

„Kde vůbec je?“ otázala se Kroana.

„To přesně nevím,“ řekl Khan. „On je dost samotář. Toulal se někde v pohraničí, na západě. Ale když tu byl na jaře, tvrdil, že koncem léta se zas objeví. A teď je konec léta. Možná se vracel. Jo, a slíbil Vranovi, že se stává na Kagoru.“

„Takže by mohl být někde na vrchovině na západ odtud,“ nadhodila vlkodlačice.

„To by mohl. A třeba také ne. Každopádně se tam musím vypravit a zkusit ho najít. Půjdeš se mnou?“

„To nejde,“ zavrtěla Kroana hlavou. „Musím se vrátit na hradiště. Slíbila jsem to Alaně. Ale pokud tam na mě nečeká nic důležitého, vyrazím na vrchovinu také.“

„Dobře,“ souhlasil. „A nechod sama. Pokud se Arimanovi něco stalo, může to znamenat vážné nebezpečí. Já také nepůjdu sám. Vezmu s sebou Vrana. Možná se dostaneme až na Kagor a on se setká se synem.“

„Myslela jsem, že pro kikimory staré svazky nic neznamenají.“

„To jsem si myslel také. Jenže u Vrana to tak úplně neplatí, proto si ani nezměnil jméno.“

Kroana k němu přistoupila a políbila ho.

„Dej na sebe pozor. Nechci tě ztratit.“

Venku svítalo. Inana přestala vyšívát a vlkodlačice spatřila její dílo. Byla to noční krajina, ale taková, jak ji vnímaly děti noci. Jistě, výšivka mohla vše zobrazit jen nedokonale, ale přesto to byla taková nádhera, že to Kroaně skoro vyrazilo dech. *Ne, nikdy nebudou jako lidé. Budou vždy něčím víc.*

* * *

Inge šla pomalu. Cesta k potoku byla křivolaká a prudce spadala do údolí a ona nesla na ramenou tyč se dvěma vědry, zatím prázdnými. Nahoru to bude větší dřina. Kdysi zde její otec vyrobil dřevěné schodiště, leč to již dávno vzalo za své. Otčím s tím neudělá nic. Příliš se však zdržovat nemohla. Kvůli vedru chodila pro vodu brzo ráno, anebo jako teď až k večeru.

Dívka často vzpomínala na dřívější časy, kdy ještě žili oba rodiče. To bylo před sedmi lety. Pak zemřel otec a matka se znovu vdala. Nový muž, Odon, zpočátku nebyl špatný. Sice trochu líný, rád se napil medoviny a občas se opil, ale byl to bodrý chlapík, a když na něj matka udělala oči a dokázala ho správně nabudit, uměl vzít za práci a něco užitečného udělat. Před třemi roky mámu roztrhali vlci a ona z jejich života nadobro zmizela. Ani Inge ani její mladší bratr Sigismund už o ní nikdy neslyšeli. Otčím vždy tvrdil, že tomu nemohl zabránit.

Avšak vše se změnilo. Odon od té doby pil stále častěji a více. Skoro nic nedělal a vše oddřely děti. Inge bylo tehdy teprve dvanáct, Sigimu pouze osm, leč práce museli sourozenci zastat i za dospělé. Rodina vlastnila stádo ovcí, jenže to se stále zmenšovalo, neboť otčím rád